

מסכת חולין

פרק ט משנה א

העור, והרטב, והקפה, והאלל, והעצמות, והגידין, והקרניים,
והטלפים, מצטרפין לטמא טמאת אכלים, אבל לא טמאת
נבלות. כיוצא בו, השוחט בהמה טמאה לנכרי ומפרקסת,
מטמאה טמאת אכלין, אבל לא טמאת נבלות, עד שתמות או
עד שיתז את ראשה. רבה לטמא טמאת אכלין ממה שרבה
לטמא טמאת נבלות. רבי יהודה אומר, האלל המכנס, אם יש
בו כזית במקום אחד, חייב עליו: